

آیا مصرف آنتیبیوتیک از شدت تظاهرات بالینی گلومرولونفریت متعاقب استرپتوکوک می‌کاهد؟

چکیده

زمینه و هدف: درمان آنتیبیوتیکی از بروز موارد جدید گلومرولونفریت متعاقب عفونت استرپتوکوکی جلوگیری می‌کند. در این مطالعه، تأثیر درمان زود هنگام با آنتیبیوتیک بر شدت تظاهرات بالینی کودکان مبتلا به این بیماری ارزیابی شد.

روش بررسی: پرونده بیماران ستری با تشخیص گلومرولونفریت متعاقب عفونت استرپتوکوکی در بین سالهای ۱۳۶۸-۸۲ مرور شد. این بررسی، یک مطالعه گذشته‌نگر توصیفی بوده است. معیارهای انتخاب بیماران عبارت بودند از: هماچوری، شواهد دال بر عفونت استرپتوکوکی [کشت مثبت یا تیتر بالا رونده ASOT (Antistreptolysin O Titer)] و کاشش گذرای C3. بر اساس سابقه مصرف آنتیبیوتیک در فاز نهفته بیماری، بیماران به دو گروه تقسیم شدند. شدت تظاهرات بالینی و یافته‌های آزمایشگاهی بدینسانی بسته بودند. از صفر تا چهار، امتیازبندی شد. مقایسه میانگین، با test independent و مقایسه تعداد بیماران، با Chi-square صورت گرفت و $P < 0.05$ معنی‌دار تلقی شد.

یافته‌ها: ۸۶ کودک با میانگین سنی ۸/۷۶ سال (SD=۲/۸۵) (۶۵ ذکر و ۲۱ مونث) وارد مطالعه شدند. شایع‌ترین تظاهرات بالینی به ترتیب عبارت بودند از هماچوری (۱۰۰٪)، ادم و ازوتمی (۷۰٪)، فشار خون بالا (۶۸٪) و پروتئینوری (۵۲٪). ۲۵ کودک سابقه مصرف هیچ گونه آنتیبیوتیکی را نداشتند. ادم شدید (۲۷٪ در مقابل ۱۱٪ طول مدت بسترهای ۱۱ روز در مقابل ۱۱٪ روز) و حداکثر کراتینین (۲ میلی‌گرم در دسی‌لیتر در مقابل ۱/۳ میلی‌گرم در دسی‌لیتر) در گروهی که آنتیبیوتیک مصرف نکرده بودند، به طور قابل ملاحظه‌ای بیشتر بوده است ($P < 0.05$). میانگین امتیاز بالینی و آزمایشگاهی و امتیاز کل در گروهی که درمان آنتیبیوتیکی دریافت نکرده بودند، به طور قابل ملاحظه‌ای بیشتر بوده است ($P < 0.0001$).

نتیجه‌گیری: مصرف آنتیبیوتیک از شدت تظاهرات بالینی کودکان مبتلا به گلومرولونفریت متعاقب عفونت استرپتوکوکی می‌کاهد.

کلیدواژه‌ها: ۱ - گلومرولونفریت ۲ - استرپتوکوک ۳ - آنتیبیوتیک ۴ - نارسایی کلیه

*دکتر نکیسا هومن I

دکتر حسن اتوکش II

دکتر فرخ فرگاه III

مقدمه

گلومرولونفریت حاد متعاقب عفونت استرپتوکوکی (Acute post streptococcal glomerulonephritis=APSGN)

(I) استادیار و فوق تخصص نفروЛОژی کودکان، بیمارستان حضرت علی اصغر(ع)، بزرگراه مدرس، خیابان وحید دستگردی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران، ایران (*مؤلف مسؤول).

(II) دانشیار و فوق تخصص نفروЛОژی کودکان، بیمارستان حضرت علی اصغر(ع)، بزرگراه مدرس، خیابان وحید دستگردی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران، ایران.

(III) پژوهش عمومی.